

σης και επειδή η ταξική πάλη θα παίρνει συχνά οξυμμένες μορφές, γι' αυτό το λόγο θα είναι κατοχυρωμένο για το λαό το δικαίωμα της διαδήλωσης και της απεργίας. Έτσι υπάρχουν οι δυνατότητες για να καταγγέλονται, να απομονώνονται και να τσακίζονται οι εκπρόσωποι της αστικής τάξης παλιάς και νέα μέσα στην κοινωνία και μέσα στο προλεταριακό - λαϊκό κράτος.

Τέλος θα υπερασπίσουμε τις εθνικές μειονότητες της χώρας μας τούρκικη, σλαβομακεδονική, που άγρια σήμερα καταπιέζονται και κάθε άλλη εθνική μειονότητα και θα τους δώσουμε τη μεγαλύτερη ελευθερία αυτοοργάνωσης, γλώσσας, θρησκείας, κουλτούρας, θα εξασφαλίσουμε για τις μειονότητες τη μεγαλύτερη ασφάλεια και σιγουριά.

Β. Ο βασικός μοχλός για την άσκηση της δικτατορίας του προλεταριάτου πάνω στον εσωτερικό και εξωτερικό ταξικό εχθρό και ο μεγαλύτερος θεματοφύλακας αυτής της εξουσίας θα είναι ο εξοπλισμός και η στρατιωτική οργάνωση όλου του λαού κάτω από την καθοδήγηση των αντίστοιχων οργάνων της λαϊκής εξουσίας στα πλαίσια μιας πολιτοφυλακής στην οποία θα συμμετέχουν όλοι οι ενήλικες που ασκούν την πολιτική εξουσία.

Όποια κομματική και κρατική ηγεσία θελήσει να αποπλίσσει το λαό θα είναι σα να θέλει να παλινорθώσει τον καπιταλισμό και να επιβάλλει τη δικτατορία της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού γι' αυτό οι εργάτες και όλος ο εργαζόμενος λαός δεν θα πρέπει ποτέ να παραδώσουν τα όπλα τους και να διαλύσουν την πολιτοφυλακή τους.

Σε μια μεγάλη πρώτη περίοδο όσο θα υπάρχει άμεσος κίνδυνος επίθεσης ενάντια στη σοσιαλιστική πατρίδα θα είναι απαραίτητη η ύπαρξη ενός οργανωμένου, ειδικά εκπαιδευμένου, βαριά εξοπλισμένου και επανδρωμένου με επαγγελματίες στρατιωτικούς, τακτικού στρατού.

Και σ' αυτόν τον τακτικό στρατό η γενική δύναμη εξουσίας θα είναι οι στρατιώτες και τα εκλεγμένα τους όργανα σε κάθε στρατιωτική βαθμίδα που θα συμμετέχουν στην ταξική πολιτική πάλη όπως κάθε άλλο λαϊκό όργανο.

Το αμυντικό στρατιωτικό δόγμα θα στηρίζεται σε κάθε περίπτωση στον παλλαϊκό πόλεμο που θα δοθεί από την πλειοψηφία του πληθυσμού. Σε καιρό ειρήνης οι στρατιώτες θα συμμετέχουν στην παραγωγή και θα είναι στενά δεμένοι με το λαό. Δεν θα υπάρχουν διακριτικά ιεραρχίας, ούτε η εξωτερική τυπική πειθαρχία που έχει σαν στόχο την υποταγή των κατώτερων στις ανώτερες βαθμίδες.

Η πειθαρχία στο στρατό, όπως και η πειθαρχία στην παραγωγή θα επιβάλλεται από τα ίδια τα όργανα της λαϊκής εξουσίας.

Σε μια πρώτη φάση το νέο κράτος θα αξιοποιήσει τις τεχνικές στρατιωτικές γνώσεις αξιωματικών του αστικού στρατού που θα δεχτούν να μπουν στην υπηρεσία της νέας εξουσίας και στο επίπεδο της πολιτοφυλακής και του επαγγελματικού στρατού. Αυτή βέβαια η διαδικασία θα είναι αναπόσπαστα δεμένη με τη διάλυση και συντριβή όλων των δομών και μηχανισμών του σημερινού αστικού στρατού.

Γ. Ένα ισχυρό όργανο άσκησης της νέας εξουσίας θα είναι η λαϊκή δικαιοσύνη. Αυτή σαν ανώτε-

ρη αποστολή θα έχει να προστατεύει το λαό τη λαϊκή κοινωνική ιδιοκτησία, τα κρατικά συμφέροντα απ' όλες τις εσωτερικές και εξωτερικές επιβουλές.

Η δημιουργία της λαϊκής δικαιοσύνης θα γίνει πάνω στα συντρίμια της σημερινής αστικής δικαιοσύνης. Στη θέση του σημερινού δικαστή εντεταλμένου γραφειοκράτη εκπροσώπου της αστικής τάξης θα στέκεται ένα πολύ πλατύ όργανο του ίδιου του λαού που θα ακούει, θα ρωτάει και θα αποφασίζει με ψηφοφορία για την αθωότητα, την ενοχή και τις ποινές.

Στη θέση της απέραντης αστικής νομοθεσίας και νομολογίας θα υπάρχουν μερικές κεντρικές απλές και συνοπτικές κατευθυντήριες γραμμές για την απόδοση της λαϊκής δικαιοσύνης που θα έχουν εκπονηθεί από το λαϊκό κράτος.

Διεθνής πολιτική

Στο διεθνή τομέα η νέα εξουσία θα εφαρμόσει πολιτική που θα εξυπηρετεί τους στόχους της παγκόσμιας πάλης, των λαών, των εθνών και των καταπιεσμένων κρατών, ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον σοσιαλιμπεριαλισμό, τον σωβινισμό, τον ρατσισμό και κάθε αντίδραση. Το νέο αυτό κράτος θα είναι στο πλευρό κάθε λαϊκού επαναστατικού αγώνα παντού στον κόσμο και θα εφαρμόσει ταυτόχρονα με συνέπεια τις αρχές της ειρωνικής συνύπαρξης σε διακρατικό επίπεδο. Προϋπόθεση για την ανάπτυξη μιας τέτοιας προλεταριακής διεθνιστικής πολιτικής είναι το ξερρίζωμα και το τσάκισμα αποφασιστικά, ολοκληρωτικά και για πάντα του σωβινισμού της νεοελληνικής αστικής τάξης.

Η πρώτη διεθνής πράξης της νέας εξουσίας θα είναι η κατάργηση όλων των συμφωνιών που έχει συνάψει η χώρα μας με κάθε ιμπεριαλιστική χώρα και η δημοσίευση κάθε μυστικής συμφωνίας με οποιαδήποτε χώρα.

Από κει και μπρος δε θα υπάρχει μυστική διπλωματία.

Πιο ειδικά:

- α. Η χώρα μας θα πάψει να είναι μέλος του ΝΑΤΟ και θα απομακρύνει άμεσα τις αμερικάνικες βάσεις.
- β. Θα καταργηθεί το ελληνοβουλγαρικό σύμφωνο στρατιωτικό-πολιτικής συμμαχίας που στρέφεται ενάντια στην Τουρκία και υποτάσσει τη χώρα στον σ. ιμπεριαλισμό.
- γ. Η χώρα θα βγει αμέσως από την ΕΟΚ. *

Μόνο έτσι θα μπορεί να υπάρξει η βάση για μια ανεξάρτητη δημοκρατική πορεία του τόπου. Από κει και πέρα πρέπει να εφαρμοστεί μια πολιτική προτεραιότητας στη συνεργασία με τις Βαλκανικές και Αραβικές χώρες και για την ταχύτερη εξομάλυνση των διακρατικών σχέσεων. Στο βαλκανικό ιδιαίτερα χώρο πρέπει να προωθηθεί η πιο μεγάλη ανάπτυξη των εμπορικών και πολιτιστικών σχέσεων ιδιαίτερα σε κείνες τις περιπτώσεις όπου αυτές οι σχέσεις έχουν δηλητηριαστεί από τον ιμπεριαλισμό, τον σ.ι.μπεριαλισμό και τον σωβινισμό.

Σ' αυτά τα πλαίσια θα πρέπει να εξασφαλιστεί:

1. Μόνιμη και σταθερή ειρήνη ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Γι' αυτό σε ότι αφορά την ελληνική πλευρά:

- α. Θα αναγνωρισθούν αμέσως τα νόμιμα δικαιώματα της Τουρκίας στην υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου ενάντια στο σημερινό άδικο καθεστώς που προωθεί ο ελληνικός σωβινισμός.
- β. Θα εφαρμοστεί το όριο των 12 μιλίων στην αιγιαλίτιδια ζώνη και τον εναέριο χώρο που θα κλείνει το Αιγαίο στην στρατιωτική διείσδυση του ιμπεριαλισμού και σ. ιμπεριαλισμού ενώ με διμερή συνθήκη με την Τουρκία θα διασφαλιστεί σ' αυτήν η άνετη προσπέλαση σ' αυτή τη θάλασσα. Ταυτόχρονα η σοσιαλιστική Ελλάδα θα υπερασπίσει τη θέση για κλείσιμο των Στενών στους πολεμικούς στόλους κάθε κρατικής δύναμης πλην της Τουρκίας.
- γ. Θα αντιμετωπιστεί το Κυπριακό σαν πρόβλημα που αφορά την ανεξαρτησία και κυριαρχία μιας τρίτης χώρας και πιο ειδικά πρόβλημα που οφείλεται στις επεμβάσεις σ' αυτή τη χώρα του τούρκικου και ελληνικού σωβινισμού και από την υποκίνηση αυτού του σωβινισμού από τον ιμπεριαλισμό και τον σ.ιμπεριαλισμό και θα υπερασπίσει το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης για την Κύπρο.

2. Θα πρέπει να εξομαλυνθούν οι σχέσεις με την Γιουγκοσλαβία. Η ελληνική πλευρά θα αναγνωρίζει την ύπαρξη του σλαβομακεδονικού έθνους και την κρατική υπόσταση αυτού του έθνους με την επωνυμία Μακεδονία που έχει καθιερώσει το ίδιο το έθνος

για την κρατική του υπόσταση.

Η χώρα μας δε θα αναμιχθεί στις εσωτερικές υποθέσεις των γειτονικών χωρών ανακινώντας ή υποθάλλοντας μειονοτικά ζητήματα ιδιαίτερα απέναντι στην Αλβανία και δε θα δεχτεί για κανένα λόγο αμφισβήτηση των συννοριακών γραμμών των εθνικών κρατών όπως διαμορφώθηκαν μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο. Όπως είναι υπόθεση του λαού της δικιάς μας χώρας η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εθνικών μειονοτήτων που ζουν στη χώρα μας. Έτσι είναι υπόθεση των λαών των γειτονικών χωρών η υπεράσπιση σ' αυτές των δικαιωμάτων της ελληνικής εθνικής μειονότητας.

Σε ότι αφορά τις αραβικές χώρες κλειδί για την ανάπτυξη της ενότητας μαζί τους θα είναι η υπεράσπιση του δικαιώματος του παλαιστινιακού λαού για αυτοδιάθεση και η καταδίκη του σιωνιστικού κράτους.

Βασική προϋπόθεση για την υιοθέτηση μιας πολιτικής εθνικής ανεξαρτησίας και δημοκρατίας στις σχέσεις με τις εθνικές μειονότητες θα είναι η αποφασιστική, απόλυτη, ολομέτωπη επίθεση ενάντια στον σωβινισμό της αστικής τάξης.

Για την Κύπρο

Η ΟΑΚΚΕ στην ιδρυτική της διακήρυξη υπερασπίζε τη θέση του παλιού ΚΚΕ ότι η Κύπρος είναι

τιμήμα του ελληνικού έθνους και έβγαλε σαν συνέπεια αυτής της θέσης την ιστορική αναγκαιότητα της ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα.

Αυτή τη θέση δεν την υπερασπίζει πια η ΟΑΚΚΕ. Μελετώντας την ιστορία της Κύπρου, διαπιστώσαμε ότι στην διάρκεια της εποχής του σχηματισμού των εθνών στα Βαλκάνια και την Αν. Μεσόγειο δηλαδή στον 18ο - 19ο αιώνα, δεν διαμορφώθηκαν στη σχέση της Κύπρου με την Ελλάδα οι γενικοί όροι που καθορίζουν την ύπαρξη μιας ενιαίας εθνικής οντότητας.

Ενώ δηλαδή ταυτίζονται στην περίπτωση της Κύπρου και της Ελλάδας η γλώσσα και τα ήθη και έθιμα δεν υπάρχουν δύο άλλες βασικές προϋποθέσεις της κοινής εθνότητας: Η γεωγραφική επικοινωνιακή συνέχεια και η κοινή οικονομική ζωή.

Πριν από τα μέσα του 19ου αιώνα ανάμεσα στην Κύπρο και την Ελλάδα δεν υπήρχε κανενός είδους εμπορική επικοινωνία και οικονομική ανταλλαγή.

Εκείνος ο παράγοντας που έβαλε ζήτημα ένωσης Κύπρου Ελλάδας ήταν η τσαρική διπλωματία και ο μεγαλοελληνικός σωβινισμός στην Κύπρο και στην Ελλάδα που αυτή η διπλωματία αρχικά εξέθρεψε. Στην περίπτωση της Κύπρου ο βασικός φορέας του μεγαλοελληνικού σωβινισμού ήταν η εκκλησία.

Σ' αυτή την εξωτερική επέμβαση χρωστάμε την πρώτη μεγάλη διάσπαση ανάμεσα στους μέχρι τότε ενωμένους στον αντιφεουδαρχικό αγώνα Ελληνόφωνο και Τουρκόφωνο πληθυσμό της Κύπρου, στα 1804.

Η ιδιομορφία της εξέλιξης του κυπριακού έθνους βρίσκεται στο εξής γεγονός:

Ότι ο αγώνας για την εθνική απελευθέρωση της Κύπρου από τα δεσμά του ιμπεριαλισμού καθοδηγήθηκε από τον φεουδαρχικό επηρεασμένο από τον μεγαλοελληνικό σωβινισμό και συμβιβαστικό με τον ιμπεριαλισμό Κυπριακό κλήρο και όχι από την έτσι κι αλλιώς αδύναμη εμπορική εθνική αστική τάξη της Κύπρου.

Η άμεση ανάμειξη των Ελλήνων σωβινιστών και η ισχυρή θέση τους στην καθοδήγηση αυτού του αγώνα ήταν εκείνη που οδήγησε και στην οριστική διάσπαση των δυο πληθυσμών του νησιού και στην ανάμειξη του τούρκικου σωβινισμού και στον συμβιβασμό με τον αγγλέζικο ιμπεριαλισμό στην άδικη λύση του 1959.

Σήμερα η Κύπρος υποφέρει από την τούρκικη εισβολή, από τον ελληνικό σωβινισμό και από την μόνιμη επέμβαση, διείσδυση και ανάμειξη της Αγγλίας, των ΗΠΑ και της ΕΣΣΔ.

Άρα για το ελληνικό προλεταριάτο και το κράτος του το κύριο καθήκον είναι η πολιτική της ολοκληρωτικής μη επέμβασης στις εσωτερικές υποθέσεις της Κύπρου και στη συνέχεια η υπεράσπιση της εθνικής ανεξαρτησίας της Κύπρου απέναντι στους «εγγυητές» και τους «προστάτες», τους ανοιχτούς και κρυφούς, παλιούς και νέους εισβολείς.

Αυτό σημαίνει ότι η Κύπρος καταχτάει και διατηρεί και το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, δηλαδή το να μπορεί να ενωθεί με όποια χώρα θέλει, σε μια ενιαία κρατική οντότητα, και να συνάψει συμμαχίες και συνθήκες επίσης με όποιο κράτος ή με όποια ομάδα